

gen virkelig erkjender dette, kan man see deraf, at den har forlangt vort Samtykke til, at Grundloven skulde være ophævet, under den Forudsætning, der indeholdes i Udkastets 3die midlertidige Paragraph. Men Regjeringen forlanger deri noget Mere, end Rigsdagen har været istand til at gaae ind paa, fordi den ikke anseer sig selv kompetent dertil. Vi maae nemlig dog altid have for Øie, at Paragraph 100 i Grundloven siger, at Sagen i sidste Instans skal gaae tilbage til Bælgerne — og hvad skulle vi sige, naar vi nu have behandlet denne Sag 1ste og 2den Gang her i Salen, og vi kom tilbage til vore Bælger, og vi, for at Sagen kunde faae den endelige Afgjørelse ved en 3die Behandling af et nyt Things Repræsentanter, stillede os selv igjen til Valg og sagde: vi have nu engang behandlet denne Sag, vi ønske at møde igjen, for at den ved os kan finde sin endelige Afgjørelse, at den ved os kan blive endelig behandlet 3die Gang, som den allerede har faaet sin Behandling ved os 2 Gange; ville ikke vore Bælger da kunne svare os: men I have jo opgivet vor vigtigste Ret ved at gaae ind paa Regjeringens Udkast. Hertil ville vi ikke kunne gjenstvare Andet, end at Regjeringen har sagt os, at det var nødvendigt, og at vi skulle gjøre det. De ville da her igjen kunne spørge: Hvilke Grunde anførte Regjeringen for, at det var nødvendigt? Og hertil maae vi svare: Ja, det har Regjeringen ikke sagt os, den har blot sagt os, at det var nødvendigt. De kunne da vel med Rette bebreide os: Er det saaledes, at I varetage og forsvare vore Rettigheder? En Mand, der har havt saa liden Forudseenhed, der har saa liden Indsigt i, hvad hans Råd er, ham ville vi ikke kunne vælge igjen. Og hvad vilde Følgen deraf blive? Følgen vilde blive den, at der vilde blive valgt Mand, som paa en Maade vare forpligtede til ikke at gaae ind paa Regjeringens Forslag. Jeg troer derfor, at det er meget heldigt, at den høitærede Premierminister dog har aabnet en Udsgt til en Overeenskomst; thi det Tryk, hvorunder den nyvalgte Forsamling, der tredie Gang havde at behandle denne Sag, vilde komme til at staae, eksisterer allerede nu. Nu er Tiden kommen, da Sagen skal afgjøres. Kan den høitærede

Premierminister ikke nu vise os, hvori den Nødvendighed bestaaer, at der skal foregaae Forandringer med Hensyn til det danske Folks Rettigheder i Fællesanliggenderne, kan han nu ikke gjøre os det muligt at komme overeens med vore Bælger, og sige dem, hvad det er, Regjeringen vil, saa troer jeg rigtig nok, at Sagen først vilde begynde, naar de nye Valg til den 3die Forhandling af Sagen skulde finde Sted; thi ved disse nye Valg maatte Regjeringen dog bekvemme sig til at give en Udsgt over, hvad Fællesforsætningen skal gaae ud paa. Jeg troer, som sagt, i ethvert Tilfælde, at Sagen da først vil begynde, naar vi ikke allerede nu faae en Forsikkring om, hvad der skal være Fællesforsætningens væsentlige Indhold. Jeg indseer aldeles ikke, at det her kommer an paa den Form, hvori denne Fællesforsætning bliver givet. Denne Form er det, vi have opgivet; men det er ingenlunde vore eller Folkets Rettigheder, vi have opgivet. At bestemme denne Form, have vi opgivet, idet vi gif ind paa at lade Regjeringen, som den ærede Ordfører har udtalt, octroiere en Forsætning. Det er imidlertid dog ikke selve Forsætningen, som Regjeringen i alle Henseender vilde have at octroiere; men den vilde kunne octroiere Raaden, hvorpaa denne Forsætning kom tillive; thi en Deel af denne Forsætning er allerede givet ved Grundloven af 5te Juni 1849, og er givet paa en saadan Maade, at det ikke staaer i vor Magt eensidigt at opgive den Ret, som Folket har, ifølge den Competence og den Myndighed, vi have. Det er netop ogsaa et uhyre Tillidsvotum fra vor Side — og maaskee næsten et større, end vi maaskee kunde ansees berettigede til — at vi saaledes have opgivet den Form, hvori vore Rettigheder hidtil have været sikrede med Hensyn til Fællesanliggender og overgivet det i Regjeringens Hænder at bestemme denne Form for Fremtiden. Dette have vi gjort, og det er, som sagt, et uhyre Tillidsvotum, et Tillidsvotum, som kun er blevet muligt derved, at vi have den høitærede Premierminister her for os; thi jeg vil spørge Enhver i Salen, om han ikke troer, hvis den forrige Premierminister var kommen til os med det Udkast, som her foreligger, at det her strax